

THƯ GỎI MẸ

Mẹ kính yêu của con!

Giữa muôn màu muôn vẻ của càn khôn, giữa bao vẻ đẹp của vạn vật trong hoàn vũ mà Thượng Đế tạo dựng, Mẹ là tuyệt tác. Mẹ tuyệt vời và cao cả vượt hẳn những ngôn từ mà con người có thể suy nghĩ hay diễn tả được.

Nói về Mẹ là nói đến cái mệnh mông của tình yêu và cái trùng trùng của gian khổ. Mẹ hiện hữu giữa cõi đời này là sự giải bày của cái huyền nhiệm về tình yêu thương tuyệt đối, tình yêu vô điều kiện, bắt nguồn từ Thiên Chúa. Mẹ phản ánh được cái đích thực của bản chất yêu thương, hướng thiện và hướng thượng trong tâm hồn con người. Trong Mẹ kết tụ tất cả những giá trị bất hữu của tình yêu mà con người có được.

Mẹ có biết: từ tâm hồn Mẹ, trong trái tim của Mẹ, tình yêu thương tuôn chảy vào những sa mạc cuộc đời để tạo nên mạch sống khiến muôn vạn trăm hoa đua nở. Đời sống của Mẹ là chuỗi những ngày chất chứa tình yêu thương và tinh thần bao dung tuyệt đối.

Mẹ đem lòng yêu thương những đứa con của Mẹ hơn là yêu chính bản thân mình. Mẹ luôn nghĩ đến đàn con trong từng phút giây của cuộc đời Mẹ. Sự thành bại của chúng con gắn liền với nỗi lòng của Mẹ. Từ khi con còn tấm bé, vòng tay của Mẹ là ấm áp chiếc nôi và là ngọt ngào suối nguồn cho chúng con khôn lớn. Vòng tay ái từ ấy thật dịu dàng làm sao!

Ngày tháng cứ dần trôi, bao nhiêu gánh nặng của gia đình được Mẹ gồng gánh trên vai không hề mệt mỏi. Tình yêu của Mẹ bao dung chan hòa trong tổ ấm. Mẹ là sợi dây ràng buộc thật vững chắc cái tổ ấm này. Tình yêu của Mẹ không bị giới hạn. Nó vượt trùng không gian đến với những đứa con xa xứ, nhưng cũng lại rất gần gũi và chan chứa trong từng căn phòng của tổ ấm nơi quê nhà. Đặc biệt từ gian nhà bếp, tình

yêu của Mẹ được tỏ bày qua tinh thần phục vụ. Mẹ am tường thật! Trong cuộc đời này Mẹ am tường chúng con hơn ai cả. Mẹ biết mỗi đứa con của Mẹ muốn ăn món gì và bằng mọi cách Mẹ cũng đem niềm vui đến cho từng đứa.

Mẹ yêu ơi! Sống trong thế giới đầy nghịch cảnh và một đất nước chiến chinh nối liền chinh chiến, cuộc đời Mẹ phải chịu quá nhiều gian khổ. Trái tim của Mẹ đập từng hồi theo từng nhịp sống của Dân Tộc, theo từng giây phút trôi nổi của vận mệnh Non Sông. Trong nghịch cảnh này, vòng tay ái từ của Mẹ vẫn ôm chặt chúng con và tỏa ấm nồng một tình yêu từ mẫu. Đất nước mình bất hạnh với hàng ngàn năm nô lệ và chinh chiến đã làm cho Mẹ Việt Nam cam chịu nhiều đau khổ. Nhưng từ cái đau khổ ngút ngàn đó, Mẹ đã trở thành Người Mẹ Đám Đàng nhất trên đời.

Chiến tranh thật tàn ác. Chiến tranh đã cướp mất đi của Mẹ biết bao điều quý giá. Nó đã cướp đi của Mẹ những đứa con yêu quý. Chiến tranh giày xéo Mẹ Việt Nam bằng những bom đạn phủ phàng và những đau buồn khôn tả.

Thưa Mẹ, tất cả rồi sẽ qua Mẹ ạ! Mẹ có biết rằng trong gian truân của muôn trùng khốn khó, Mẹ vẫn sừng sững vươn vai đứng hiên ngang và tỏa ngát mùi thơm nhân ái. Những tháng năm chắt chùng, chắt chắt những gian nan rồi sẽ qua một cách lặng lẽ. Chắc hẳn Mẹ mỉm cười thỏa nguyện. Mẹ thỏa nguyện vì những đứa con của Mẹ khắp năm châu nay đã thành người. Những đứa con của Mẹ đang học theo Mẹ: Yêu thương chân thật của con tim và nhân ái tận hiến của tâm

hồn. Những đứa con của Mẹ đang nghe lời Mẹ và tiếp bước những chặn đường mà Mẹ hằng ao ước đi qua.

Nhân ngày của Mẹ, viết về Mẹ, lòng con sao thấy bùi ngùi khó tả. Bùi ngùi vì Mẹ ngày qua ngày tóc ngã màu sương tuyết, chân Mẹ đi không còn vững, mắt Mẹ đã mờ nhiều và lưng Mẹ lại hiện rõ dáng cong oằn của những tháng ngày gian khổ. Nhưng trên khuôn mặt hiền từ nhân ái ấy, Mẹ vẫn mãi mãi đầy lạc quan để nhìn vào tương lai của đàn con của Mẹ. Trên những tháng ngày chóng qua của cuộc đời Mẹ lại biết rằng những đứa con của Mẹ bây giờ đã thành nhân: biết yêu Mẹ và làm theo lời Mẹ dạy. Cảm ơn Mẹ đã một đời hy sinh cho đàn con.

Xin Chúa Trời ban phước dồi dào cho Mẹ!

Con của Mẹ

MẪU TỬ PHÂN KỲ

Đêm nay tiễn con đi
Mẹ tuôn tràn dòng lệ
Trên con tàu ngạo nghễ
Con đi tìm tự do.

Tàu ra khơi xa dần
Dáng Mẹ già mờ nhạt
Vẫy tay chào tiễn biệt
Khi nào lại gặp nhau?

Mẹ đưa tiễn con đi
Ôm trong lòng nuôi tiếc
Mẫu tử phải phân kỳ
Hai tâm hồn da diết.

Con định cư Xứ Người
Mẹ quê nhà trông đợi
Giờ trùng phùng mong mỏi
Mẹ ngồi đếm từng ngày.

Thời gian cứ như bay
Nghe tin Mẹ vừa mất
Ngọn đèn lòng như tắt
Đau thương ngút mây trời.

Chưa được về Mẹ ơi!
Con không còn lần cuối
Ngập tràn lòng tiếc nuôi
Tang trắng quần ngang đầu.

Bây giờ thôi còn đâu
Ngồi bên mồ của Mẹ
Âm thầm con nói khẽ
Yêu Mẹ nhiều, Mẹ ơi!

Linh hồn Mẹ trên trời
Không lo phiền chi nữa
Trong vòng tay Cứu Chúa
Mẹ đợi con trùng phùng./.

Phan Phước Lành